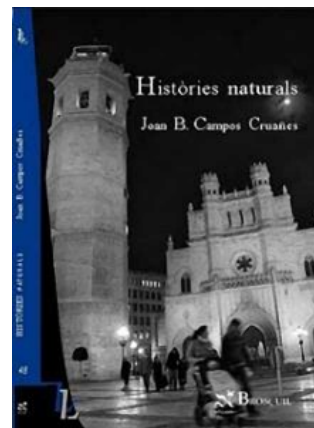

Per Manel Alonso

Els papers de can Perla, 04/01/2011

Joan Campos
«Històries naturals»
Brosquil, València, 2010

L'obra literària de **Joan Baptista Campos Cruaïes** està marcada per dues grans passions: la poesia i el viatge. De fet, i encara que ha publicat diversos llibres de relats, com ara *Contes d'estiu* (2002) i *El món en dotze postals* (2009), és conegut pel públic per la seua trajectòria com a poeta i les seues referències al viatge tan en vers com en prosa. Campos és un observador nat, un individu aparentment tranquil que mira amb atenció el món, tot apuntant en el seu quadern imaginari els petits detalls que conformen la realitat que l'envolta.

L'any 2009 va obtindre el X Premi de Narrativa Breu Josep Pasqual Tirado amb un llibre de contes, ***Històries naturals*** (Brosquil edicions, 2010), el títol del qual té reminiscències peruchianes, encara que el seu interior es troba a anys llum de la fantasia de l'erudició i del vertigen expressiu de l'obra de Joan Perucho. Els onze relats que completen les Històries naturals de Campos són escenes diverses de la vida quotidiana que deixen entreveure les misèries de l'ésser humà.

Amb un prosa clara, una mica sòbria però sense estar exempta de lirisme, Joan Baptista Campos utilitza al llarg dels onze relats diferents tècniques narratives. Per una banda, empra la tercera persona, és a dir la veu pròpia d'aquell que sense ser part del relat ens el narra, com ara en el conte *El poema*, que és el drama d'un individu amb doble personalitat capaç de dedicar una gran energia i passió a un projecte i després, víctima de la seua malaltia, desfer-se'n com si fóra qualsevol cosa; també utilitza la primera persona, en aquesta ocasió és la veu del protagonista que ens explica allò que li està passant, com ara en el conte *Macarena*, el relat d'una jove anorèxica conscient de la seua

autodestrucció; i finalment, deixa que siguin diversos personatges en primera persona els que ens narren la part del relat de què han estat testimonis o protagonistes perquè després nosaltres, com a lectors, ho ajuntem tot i obtinguem una narració dels fets sòlida, com ara en el conte *Hassan*, en el qual ens narra la mort d'un jove emigrant magribí, o *Pasqualet, la Perla del Grau*, una història de metges on la mort sempre acaba trobant l'espai per a véncer d'una manera o altra.

A Campos li agrada assajar-se en la descripció acurada de l'escenari on situa l'acció, en el minuciós esbós dels personatges, perdedors tots ells malgrat el nivell social d'alguns, i és capaç de crear en poques línies l'atmosfera necessària per a situar el lector en el punt àlgid de la tragèdia quotidiana. Un recull de relats que t'obliga a pensar sobre la condició humana, sobre el drama individual de bona part dels components d'una societat encarada al consum i al culte a la imatge, una societat frívola, hipòcrita i intolerant.

Un llibre breu, de narracions breus però intenses.